

Uddrag fra
Michael Svennevigs
"Lyspletter"

Attika 2002

Langsomt vågnede hun. Vågnede op under mine kærtegn og vaktet til live som et lille lys, der blev kraftigere og kraftigere og til sidst flammede op. Når jeg trængte ind i hende, var det som om jeg vandrede ud af mig selv og fortsatte ad en spindelvævstynd sti op mod himlen og tilbage ned mod havet. Der var regnbuer rundt om. Nogle gange spadserede vi på dem og endte nede ved havet på den hvide strand, hvor det solhede sand brændte mod vores fødder. Vi løb i vandkanten af det azurblå tropiske hav, som skyllede lindrende op over vores forbrændte fødder. Vi gik igennem den lille fiskerby, hvor alles øjne inde fra husenes mørke kiggede på os – de to leende blegansigter, der promenerede deres bleghed mod de andres mørke, arbejdsomme og svedige hud. Selv bøflerne overhalede os, mens vi gik indesluttet i vor egen amourøse lykke. Om aftenen sad vi som skydeskiver for myggenes sugende stik. Generatoren tukkede som en fiskekutters motor, og da restauranten i landsbyens udkant også havde form som et fartøj, gav det os fornemmelsen af at sidde

agterude på skibsdækket. Det omgivende mørke gjorde det fint ud for det uendelige hav, hvor ikke et eneste lys vidnede om civilisation og landfasthed. En myggespiral oste fra vores fødder. Duftende kyllingesuppe med kokosmælk og citrongræs blev sat på det lave bord imellem os, og de krydrede maddampe slog op imod vores vibrerende næsebor. Bagefter blev karoakeebåndene fundet frem, og vores to hvide ryster skrålede omkap med de indfødtes, indtil vi til sidst dansede rundt og begge blev kysset og krammet af alle vores nye venner. Vi gik gennem den jungleagtige mørke skov tilbage til vor bungalow. Det sidste stykke gik vi langs stranden. Når jeg lyste frem for os, kiggede vi på krabberne, der sidelæns zigzaggede i skjul. Vi gik svøbt i sort mørke med stjernerne funklende over os. Vor bungalow stod på pæle få meter fra junglens udkant og med udsigt ud over det natsorte hav. Havet rørte fredsommeligt på sig, før det som os lagde sig til ro i et favntag, der omsluttede hele jorden og dagen, der var gået. Vi var omgivet af junglens lyde, når jeg trængte ind i hende om natten. Det susede i palmernes blade, når aberne sprang forbi, mens det hviskede og tiskede udenfor vore stråvægge. Vi konkurrerede med junglen, når vi udstødte vore mest dyriske lyde og fuldbragte det, vi var skabt til. Jeg stødte mine lænder mod hendes underliv, der som en åben bog tog imod min indtrængning, mens hun med hænderne på mine balder bad om mere. Vi blev til synkrome åndedrag, der steg og faldt – og steg igen, alt mens vi villigt lod os fange ind. Kærligheden traf os som kølleslag. Et kort øjeblik så vi os omkring, før vi tabte besindelsen og bevidstheden – og sank ned sammen.